

[Bodil Koch.]

hele" tilføjes Ordene: „idet Kirkeministeren efter Forhandling med saavel det paagældende Menighedsraad som Bispekollegiet udpeger en gejstlig tilsynsførende til at handle i hans Sted“.

Det er mit Haab, at der i et Udvalg hurtigt kan blive Enighed om disse Ændringer og eventuelt andre, som Partiernes Ordførere maatte foreslaa. Ordningen af Nørre Ørslev Menigheds Forhold er allerede trukket i Langdrag ud over det tilbørlige.

Idet det er min Overbevisning, at der med denne Lov er banet endnu en lille, men nødvendig Vej for den Aandens Frihed, som er en Livsnødvendighed for vort Folk og vor Kirke, skal jeg hermed anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Erik Appel: Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Fru Bodil Koch, har allerede nævnt, at hendes Tale kunde læses i den socialdemokratiske Provinspresse i Aftes. Det er vel et hædeligt Uheld. Det faar mig til at mindes Johan Ludvig Heibergs „En Sjæl efter Døden“. Sjælen er kommet fra Jorden til Kedsommelighedens Helvede, men faar til Opmuntning denne Meddelelse fra Mefistofeles — jeg beder om Tilladelse til at citere —:

„Men hør nu noget interessant, et Punkt, hvori du ved Flytning vandt, du ved jo nok, at i mangel Gade, som ligger paa Strøget, man faar sine

Blade

vel hele Timer før andre Steder; nu vel, paa det Sted, du i Dag betræder, man skyder en saa mærkelig Fart for at fange det nye ret hurtigt og snart, at man foregriber det kommende Bud og faar sine Blade længe forud, saa man her dem læser en lang Tid før Manuskriptet er færdigt og Skriften tør.“

Jeg tilføjer, at jeg selvfølgelig ikke med dette Citat har villet tilkendegive, at den socialdemokratiske Provinspresse repræsenterer Kedsommelighedens Helvede.

Jeg skal da gaa over til Sagen. Jeg maa indledende beklage, at Ordinationen af cand. theol. Johanne Andersen ikke har kunnet finde Sted uden en Lovgivning af det foreliggende Lovforslags Art. Answeret derfor falder helt og fuldt paa en enkelt Mand, Biskop over Lolland-Falsters Stift, Dr. theol. Plum. Der er ikke virkeligt Behov for en saadan Lovgivning, og jeg støtter denne Antagelse paa, at der nu er gaaget 25 Aar, siden Lovforslaget om Stifts-

baandsløsning fik Udformning i Loven om Valg af Biskopper. Det skete gennem en Mindretalsindstilling fra to endnu levende tidligere Medlemmer af dette Ting, M. K. Gram, Københoved, og tidligere Udenrigsminister, Dr. Moltesen. Deres Indstilling blev gennemført, men der var ikke større Stemning i Tinget for hverken Bispevalg eller Stiftsbaandsløsning. I de forløbne 25 Aar er der end ikke gjort Tilløb til Stiftsbaandsløsning, og der vil næppe blive det i Fremtiden. Det vil finde sin Forklaring i en Konservatisme af god Art, idet en Sognemenighed ikke uden stærkt tvingende Grunde vil unddrage sig Fællesskabet inden for det Stift, hvor den geografisk hører hjemme. En medvirkende Omstændighed vil være, at Biskoppens Tilsyn ikke lægger noget Tryk paa det kirkelige Menighedsliv i den enkelte Sognemenighed. Dertil kommer Bortfald af et tredje Forhold, der aabenbart var bestemmende for Indføjelse af Stiftsbaandsløsningsparagraffen i Loven af 1922 om Bispevalg. Forslagsstillerne maa have set hen til Muligheden af stærkt retningsprægede Bispevalg, der kunde hidføre Ønsker fra kirkelige Retninger, som ikke følte sig tilfredsstillende repræsenteret ved den valgte Biskop, om at kunne give sig ind under en anden Biskops Tilsyn. De forløbne 25 Aar har vist, at selv om det retningsprægede naturligvis har grebet ind ved Bispevalgene, har de valgte Biskopper ikke vist Ufrisind over for aandelige Mindretal i deres Stift. Derved er det oprindeligt antagne Grundlag for Stiftsbaandsløsning bortfaldet. Jeg maa dertil føje, at Modsetningsforholdet mellem de kirkelige Retninger ikke er blevet større i de forløbne Aar, men snarere mindre, uden at Synspunkterne derved er blevet indsnævrede eller uklare. At der er enkelte kampivrige Præster, der nu og da ved hasarderede Udtalelser skaber Sensation om sig, forrykker ikke den Kendsgerning, at Fordrageligheden og Taalsomheden er blevet større. Dette ser jeg som et glædeligt Tidens Tegn og Udtryk for en voksende kristen Rodfæstethed hos førende Præster og Lægfolk.

At der samtidig er sket en Afsvækkelse af Kristendomstilegnelsen hos en større Part af dansk Ungdom saavel som hos mange voksne, tillægger jeg den af Verdenskrigen skabte Atmosfære og de af Krigen følgende økonomiske Vanskeligheder, der har sat en materialistisk Stræben i Højsædet. Trods dette haaber jeg, at Fordrageligheden og Taalsomheden vil vedblive, ogsaa trods de 500 Præsters ret voldsomme Indsigelse mod Lovfæstelsen af Kvinders Adgang til Præste-